

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot wijziging der Invaliditeitswet,
der Ziektewet en der wet van 21 December 1950, *Strb.* K 590,
houdende uitbreiding van de toepassing van het Zieken-
fondsenbesluit.

Nadat het Voorlopig Verslag der Commissie aan de Regering
was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

Met betrekking tot de vraag van enkele leden of de onder-
getekende reeds nadere mededelingen kan doen omtrent zijn
standpunt ten aanzien van het tijdens de beraadslagingen over
dit ontwerp van wet in de Tweede Kamer door het lid dier
Kamer de heer Gortzak geopperde denkbeeld om de verzeke-
ringsplicht voor die sociale verzekeringswetten, die een loon-
grens hebben, niet meer te koppelen aan die loongrens, doch
aan de over het loon te betalen loonbelasting, moge de onder-
getekende het volgende opmerken.

De heer Gortzak ziet in zijn systeem twee voordelen:

1°. Het telkens met korte tussenpozen wijzigen van de bepa-
lingen der sociale verzekeringswetten zou niet meer nodig zijn.

2°. Er zou beter dan tot nu toe rekening worden gehouden
met de draagkracht.

Na bestudering van dit systeem is de ondergetekende tot de
conclusie gekomen, dat er verschillende zo ernstige bezwaren
tegen zijn aan te voeren, dat het naar zijn mening geen aan-
beveling verdient om het huidige systeem door het voorgestelde
te vervangen.

Deze bezwaren zijn de volgende:

Ad 1. In de regel zal bij een algemene loonsverhoging niet
tegelijktijd een bedrag, gelijk aan deze verhoging, op het loon
worden ingehouden, zodat het bedrag, waarover de loonbelas-
ting wordt berekend — en dus ook het bedrag van de te be-
talen loonbelasting —, gelijk blijft. Ook bij het voorgestelde
systeem blijft dan dezelfde moeilijkheid bestaan. Gaat b.v. de
huurverhoging door en wordt in verband daarmee een loon-
compensatie gegeven, dan stijgt het loon, dat de arbeider in
handen krijgt, en daarmee ook de door hem verschuldigde
loonbelasting, met het gevolg, dat ook in het voorgestelde
systeem wetswijziging nodig zou zijn om te voorkomen, dat
degenen, die eerst nog juist onder de belastinggrens vielen, door
deze loonsverhoging er juist buiten zouden vallen. Hetzelfde
zou ook gelden, indien de lonen zouden worden verhoogd in
verband met een waardedaling van de gulden. Dit is nu eenmaal
een onvermijdelijk gevolg van het stellen van een grens, hoe en
waar die grens ook getrokken wordt. Slechts in het zeer bij-
zondere geval, waarop het onderhavige ontwerp betrekking
heeft, dat nl. de loonsverhoging gelijk is aan een tegelijktijd
op het loon ingehouden bedrag, en derhalve het bedrag van de
te betalen loonbelasting gelijk blijft, zou bij het voorgestelde
systeem geen wetswijziging nodig zijn.

Ad 2. Het tweede argument zou opgaan, indien het inderdaad zo zou zijn, dat de draagkracht van een persoon uitsluitend zou worden bepaald door het bedrag, dat hij aan loonbelasting betaalt. Het behoeft naar de mening van de ondergetekende geen betoog, dat dit niet het geval is. Wanneer b.v. twee arbeiders, die evenveel verdienen, elk twee kinderen hebben, een van 14 en een van 15 jaar, dan betalen zij een zelfde bedrag aan loonbelasting. Indien nu de kinderen van de ene arbeider zelf verdienen en die van de andere studeren, dan is toch de draagkracht van de eerste aanmerkelijk groter dan die van de tweede. Verdient de vrouw van de eerste ook nog, dan wordt het verschil in draagkracht nog veel groter. Toch zouden ook in het voorgestelde systeem beide arbeiders in dezelfde situatie verkeren ten opzichte van de sociale verzekeringswetten. Een zelfde onevenredigheid zou zich voordoen, wanneer een arbeider naast inkomsten uit een loondienstverhouding, waarover loonbelasting verschuldigd is, nog inkomsten heeft uit anderen hoofde, waarover geen loonbelasting wordt betaald.

Ook administratief zou het voorgestelde systeem naar de mening van de ondergetekende vele bezwaren opleveren. Bij de verificatie van de loonlijsten van de werkgever met het oog op de premieberekening zou voor elke arbeider o.m. moeten worden nagegaan of hij ongehuwd dan wel gehuwd of kostwinner is, of hij kinderen heeft, die voor de loonbelasting aftrekbaar zijn, of hij vermindering van loonbelasting geniet in verband met bijzondere verplichtingen, of hij recht op kinderbijslag heeft en, zo ja, hoeveel deze kinderbijslag bedraagt (ook over de kinderbijslag is loonbelasting verschuldigd). Hetzelfde zou dienen te geschieden bij de beoordeling van het recht op uitkering. Dit zou niet alleen een zeer grote verzwaring en derhalve een aanmerkelijke verhoging van de kosten van de administratie van de uitvoeringsorganen geven, doch ook een belangrijke vertraging bij de vaststelling van het recht op uitkering.

Bovendien zouden zich bij het voorgestelde systeem veel meer dan thans gevallen voordoen, dat een arbeider nu eens wel, dan weer niet onder de sociale verzekeringswetten zou vallen. De ondergetekende moge dit met een voorbeeld toelichten. Een

arbeider met enkele kinderen betaalt zoveel loonbelasting, dat hij nog juist onder de grens blijft en derhalve verzekerd is. Overlijdt een der kinderen, dan wordt de loonbelasting hoger, met het gevolg, dat hij niet meer verzekerd is. Hetzelfde is het geval, wanneer een dochter, die boven de algemene leeftijdsgrens voor kinderaftrek en kinderbijslag valt, van school gaat om thuis haar zieke moeder te helpen (de loonbelasting wordt dan hoger, doch de draagkracht kleiner). Wordt er daarna een kind geboren of krijgt de man aftrek voor buitengewone lasten, dan is er vermoedelijk weer wel sprake van verzekering. Afgezien van de vele hieruit zowel voor de werkgevers als voor de uitvoeringsorganisaties voortvloeiende administratieve bezwaren, komt het de ondergetekende voor, dat een dergelijke gang van zaken, ook uit een oogpunt van rechtszekerheid voor de arbeiders, niet kan worden geaccepteerd.

Hoewel de ondergetekende toegeeft, dat ook aan het huidige systeem van de loongrenzen bezwaren kleven, meent hij toch een vervanging van dit systeem door het voorgestelde van de hand te moeten wijzen, omdat dit de bezwaren slechts des te groter zou maken.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,

A. A. VAN RHIJN.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeling van dit antwoord aan de Kamer haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld de 13de Mei 1953.

DE ZWAAN
ROEBROEK
SCHIPPER
DERKSEN.